

Arrest

nr. 173 535 van 24 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2016 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2008 wordt de verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens mensenhandel, valse naamdracht en bendevorming.

1.2. Op 2 december 2008 wordt ten aanzien van de verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing

getroffen. Dit besluit beveelt de verzoeker om het land te verlaten met een verbod om er gedurende 10 jaar terug te keren. Het terugwijzingsbesluit werd aan de verzoeker betekend op 11 december 2008 en is in werking getreden op 18 maart 2010, datum waarop de verzoeker in vrijheid werd gesteld. De verzoeker heeft tegen dit terugwijzingsbesluit geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zodat het definitief is geworden.

1.3. Op 7 april 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. De verzoeker dient tegen deze beslissingen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij 's Raads arrest nr. 166 023 van 18 april 2016 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Bij 's Raads arrest nr. 172.926 van 9 augustus 2016 wordt ook het beroep tot nietigverklaring verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 7 april 2016 is zodoende definitief geworden.

1.4. Op 20 juni 2016 dient de verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.5. Op 20 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Ook tegen dit bevel dient de verzoeker een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 170.558 van 27 juni 2016.

1.6. Op 19 juli 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker heeft nagelaten om tegen deze beslissing binnen de wettelijke voorziene beroepstermijn een beroep in te dienen bij de Raad.

1.7. Op 16 augustus 2016 dient de verzoeker een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

1.8. Op 17 augustus 2016 treft de gemachtigde nogmaals een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies, ter kennis gebracht op 17 augustus 2016 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond : Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene

bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij stelt dat de verzoeker het rechtens vereiste belang ontbeert nu hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van het ministerieel besluit tot teruggrijping van 2 december 2008, dat niet werd opgeheven noch opgeschort. Hierbij wordt verwezen naar en geciteerd uit de onder punt 1 vermelde arresten van de Raad met nrs. 166.023 en 170.558 van respectievelijk 18 april 2016 en 27 juni 2016, waarbij ook ten aanzien van eerdere verwijderingsmaatregelen werd besloten tot de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De Raad brengt dan ook in herinnering dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van diezelfde wet, slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (*cf.* W. WEYMEERSCH, “*Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.*” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Naast hetgeen in de nota met opmerkingen is uiteengezet, wijst de Raad er op dat de beslissingen van 7 april 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de gedwongen grensleiding, thans definitief zijn geworden. Nadat de tegen deze beslissingen ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 166.023 van 18 april 2016, werd immers ook het tegen diezelfde beslissingen ingestelde beroep tot nietigverklaring verworpen, zulks met het arrest nr. 172.926 van 9 augustus 2016. De beslissingen van 7 april 2016 waarbij de verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht middels een bijlage 13septies, zijn tengevolge de verwerping van het ingediende annulatieberoep dan ook definitief en wettig.

De definitieve besluit van 7 april 2016 houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met gedwongen grensleiding, dit is een verwijderingsbesluit, is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: S. (...)

voornaam: G. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Athouli

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

- S.S. (...) geboren te Amritsar op (...) van Indiaase nationaliteit

- S.G. (...) geboren te Athouli op (...) van Indiaase nationaliteit

- G.D. (...) geboren te Athouli op (...) van Indiaase nationaliteit

- S.T. (...) geboren op (...) van Pakistaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

X 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

X c artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar dat hem op 11/12/2008 werd betekend. Betrokkene had namelijk op 20/05/2008 een veroordeling opgelopen van 5 jaar gevangenis door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens mensenhandel, valse naamdracht en bendevoorming. Door deze zware feiten vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene maakt of maakte gebruik van verschillende aliases. Daarom bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene werd opgepakt tijdens het onderzoek naar zijn huwelijksaangifte. Betrokkene deed op 25/01/2016 te Kruikeke aan aangifte van een huwelijk in samen met Mevr. D.K. (...). Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met Mevr. D.K. (...) zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het Ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar dat hem eerder werd betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Belgische vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar dat hem op 11/12/2008 werd betekend. Betrokkene had namelijk op 20/05/2008 een veroordeling opgelopen van 5 jaar gevangenis door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens mensenhandel, valse naamdracht en bendevoorming.

Betrokkene werd opgepakt tijdens het onderzoek naar zijn huwelijksaangifte. Betrokkene deed op 25/01/2016 te Kruibeke aan aangifte van een huwelijk in samen met Mevr. D.K. (...). Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met Mevr. D.K. (...) zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het Ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar dat hem eerder werd betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Belgische vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Aldus wordt met toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, voor het vertrek van de verzoeker geen enkele termijn toegekend en wordt tevens, overeenkomstig de artikelen 7, tweede lid en 27, §1 van de vreemdelingenwet, in een gedwongen grensleiding voorzien.

Artikel 74/15, §1, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt voorts als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen om de beslissing tot verwijdering uit te voeren :

1° wanneer geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, § 3;"

Dit artikel vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 8.1. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In dit kader wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie, in zijn arrest van 15 februari 2016 het volgende heeft geoordeeld:

"(...) moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C -61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).

Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest El Dridi (C -61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest Achughabian, C -329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn

voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.” (HvJ 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N., r.o. 75)

In casu werd de procedure tot verwijdering van de verzoeker opgestart met het besluit van 7 april 2016 waarbij de onmiddellijke terugkeer en de gedwongen grensleiding wordt bevolen. Dit verwijderingsbesluit is thans, zoals hoger aangegeven, definitief geworden nadat de verzoeker de mogelijkheid heeft gehad er twee verschillende vorderingen tegen in te dienen die beiden werden verworpen. Tengevolge het loyaliteits- en doeltreffendheidsbeginsel dient de Belgische Staat, zoals het Hof van Justitie in herinnering heeft gebracht in zijn arrest van 15 februari 2016, dan ook de verwijdering van de verzoeker te hervatten na de afwijzing in eerste aanleg van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er op dat het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016 en dat de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting opmerkt dat op 23 augustus 2016 ook het tweede verzoek om internationale bescherming werd afgewezen middels een weigering tot in overwegingname.

De vraag rijst dan ook welk concreet voordeel de verzoeker nog kan halen uit een gebeurlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nu de verweerder op elk ogenblik kan (en ook moet) overgaan tot de (hervatting van de) tenuitvoerlegging van het definitieve verwijderingsbesluit van 7 april 2016.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om uiteen te zetten welk concreet belang hij kan doen gelden bij de gebeurlijke schorsing van het thans bestreden bevel gelet op het thans definitief geworden verwijderingsbesluit van 7 april 2016 dat ten allen tijde kan worden uitgevoerd en gelet op de hierboven uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie ter zake.

De advocaat van de verzoeker repliceert hierop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het huidige bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2016 en het ministerieel besluit tot terugwijzing van 2 december 2008 dat acht jaar geleden werd getroffen. De omstandigheden zouden thans grondig zijn gewijzigd, met name zou de verzoeker sinds 2 jaar een gezinsleven hebben ontwikkeld met een Belgische vrouw en haar drie minderjarige kinderen. Hierbij wordt onder meer gewezen op een huwelijksaangifte, een onvrijwillig afgebroken zwangerschap en een opgestarte procedure tot erkenning van de twee zonen van de Belgische vrouw. De advocaat van de verzoeker argumenteert dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), wordt geschonden wanneer tot het gebrek aan belang zou worden besloten omwille van een ministerieel besluit van acht jaar geleden zonder dat omtrent het sindsdien ontwikkelde gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geoordeeld.

De Raad stelt dan ook vast dat niet wordt betwist dat het verwijderingsbesluit van 7 april 2016 definitief en uitvoerbaar is en dat evenmin concrete elementen worden aangebracht die zouden kunnen aantonen dat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel de principiële uitvoerbaarheid van het verwijderingsbesluit van 7 april 2016 zou kunnen verhinderen. De verzoeker toont dan ook niet concreet aan welk voordeel hij zou kunnen halen uit de thans gevorderde schorsing. De Raad wijst er hierbij op dat het gezinsleven, waarvan de verzoeker gewag maakt, reeds bestond op het moment van het verwijderingsbesluit van 7 april 2016. De verzoeker heeft de kans gehad en ook genomen om tegen dit verwijderingsbesluit de vorderingen in te stellen die de vreemdelingenwet hem ter beschikking stellen. Het loutere gegeven dat deze vorderingen werden verworpen, betekent geenszins dat de verzoeker hiertegen geen effectief rechtsmiddel heeft kunnen benutten.

In het kader van het door de verzoeker ingediende annulatieberoep tegen de beslissingen van 7 april 2016, heeft de Raad aan de verzoeker een beschikking van 5 juli 2016 ter kennis gebracht, waarbij wordt aangegeven dat met toepassing van artikel 39/73, §§1 en 2 van de vreemdelingenwet het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen op de volgende grond:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

1. In de mate waarin de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 26 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 11 december 2008 een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend, waarbij zij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de vreemdelingenwet, behoudens bijzondere machtiging van de minister van Migratie- en asielbeleid. Er blijkt verder niet dat het ministerieel besluit van 2 december 2008 werd opgeschort of ingetrokken of dat er sprake zou zijn van een bijzondere machtiging van de bevoegde overheid. Aangezien het ministerieel besluit d.d. 2 december 2008 definitief en uitvoerbaar is, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang (RvS 19 december 2006, nr. 166.090).

2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, is de Raad onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker verzuimd heeft om op deze beschikking te reageren, niettegenstaande hij uitdrukkelijk werd gewezen op hij overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet binnen de vijftien dagen kan vragen om gehoord te worden bij gebreke waarvan hij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van diezelfde wet wordt geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en het beroep dienvolgens zonder terechtzitting wordt verworpen. Dienvolgens en met toepassing van artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet werd het annulatieberoep tegen het verwijderingsbesluit van 7 april 2016, verworpen bij 's Raads arrest nr. 172.926 van 8 augustus 2016. De advocaat van de verzoeker werd er ter terechtzitting op gewezen dat de verzoeker nagelaten heeft te reageren op de beschikking van de Raad in de louter schriftelijke procedure en dat hij niet heeft gevraagd om gehoord te worden, waardoor zijn annulatieberoep tegen het verwijderingsbesluit van 7 april 2016 werd verworpen. De advocaat van de verzoeker heeft hierop niet gereageerd en biedt geen enkele verantwoording waarom de verzoeker het ongeveer een maand geleden niet nodig achtte om zijn grieven inzake de artikelen 8 en 13 van het EVRM te doen gelden in het kader van een verzoek om te worden gehoord. Zoals artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet het bepaalt, werd hij dus geacht in te stemmen met de onontvankelijkheid van zijn beroep tegen het verwijderingsbesluit van 7 april 2016. Daar waar de verzoeker zich thans wel meent te kunnen beroepen op deze verdragsrechtelijke bepalingen, niettegenstaande hij zijn rechtsmiddelen tegen het thans definitieve verwijderingsbesluit reeds heeft uitgeput en hij geenszins uiteenzet op welke manier zijn gezinsleven sindsdien op relevante wijze zou zijn gewijzigd, merkt de Raad op dat het betoog aangaande de artikelen 8 en 13 van het EVRM laattijdig en onontvankelijk is.

De Raad benadrukt dat een verzoeker, die zijn belang wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Bovendien bevestigt de Raad hetgeen ook reeds werd geoordeeld in het kader van de eerdere bijlage 13^{quinquies} die aan de verzoeker op 20 juni 2016 werd ter kennis gebracht:

“2.2. Te dezen blijkt dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing van 2 december 2008, dat geldt tot december 2018 en definitief is. Dit wordt door de verzoeker niet betwist.

In artikel 1 van dit besluit wordt het volgende gesteld: "Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Migratie- en asielbeleid".

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.

Uit niets blijkt dat het betrokken ministerieel besluit werd opgeschort of ingetrokken. Verder blijkt ook niet dat er sprake zou zijn van een bijzondere machtiging tot toelating van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

De verzoeker kan dan ook, gelet op het ministerieel besluit van 2 december 2008 dat nog steeds volledige uitwerking heeft en ten alle tijde op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd als het nog geldingskracht heeft, geen voordeel halen uit een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (cf. RvS 19 december 2006, nr. 166.090).

(...) Er dient evenwel op te worden gewezen dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is en dat uit het feit dat een schending van de voornoemde verdragsbepalingen om die reden niet verder wordt onderzocht geen schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, blijkt (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). De verzoeker diende zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 van het EVRM tijdig kenbaar te maken ter ondersteuning van een aanvraag tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing, wat in casu niet gebeurd is. De omstandigheid dat de verzoeker op 18 april 2016 een dergelijk verzoek tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing heeft ingediend, brengt niet met zich dat dit terugwijzingsbesluit geen geldingskracht meer zou hebben en kan derhalve geen afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan belang bij onderhavig beroep.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat artikel 46bis van de Vreemdelingenwet, dat via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing is op familieleden van Belgen, het volgende bepaalt:

"§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk."

Hieruit blijkt dat zelfs familieleden van burgers van de Unie en desgevallend familieleden van Belgen - hoedanigheid die de verzoeker tot op heden niet heeft aangezien er slechts sprake is van een aangifte van een huwelijk met een Belgische - ook eerst de schorsing of opheffing dienen te bekomen van het ministerieel besluit tot terugwijzing voordat zij hun verblijfsrechten kunnen laten gelden als familielid van een burger van de Unie c.q. van een Belg en dat ze gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht of toegang hebben tot verblijf in het Rijk.

(...) Het gegeven dat de thans bestreden beslissing in strijd met de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen zou zijn genomen, belet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niet om, in het geval dat de tenuitvoerlegging ervan geschorst zou worden, het voornoemde terugwijzingsbesluit van 2 december 2008 ten uitvoer te leggen, zodat de verzoeker nog steeds in gebreke blijft een effectief voordeel aan te tonen dat hem door een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden verschaft.

(...)

2.4. Het lijkt erop dat de verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het ministerieel besluit tot terugwijzing opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of ingetrokken ministerieel besluit. Een dergelijk belang

kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178)."

Hieraan wordt nog toegevoegd dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In het licht hiervan merkt de Raad op dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig is te wijten aan de houding en het eigen gedrag van de verzoeker.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat jegens de verzoeker, die nooit eerder tot verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten, een verwijderingsbesluit van 7 april 2016 en een terugwijzingsbesluit van 2 december 2008 met een tienjarig binnenkomstverbod (dat *in casu* slechts afloopt op 17 maart 2020 gezien het besluit slechts in werking trad bij verzoekers invrijheidsstelling op 18 maart 2010) werd uitgevaardigd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker verklaarde dat hij, na zijn invrijheidsstelling naar Spanje vertrok doch dat hij naar België terugkeerde omdat hij geen werk kon vinden in Spanje en omdat hij in België kon terugvallen op een grote Indiase gemeenschap. Niettegenstaande het tien jaar durende toegangs- en verblijfsverbod, kwam de verzoeker zodoende opnieuw het Belgische grondgebied binnen in strijd met het geldende ministerieel terugwijzingsbesluit.

De verzoeker heeft voor zijn terugkomst naar België ten aanzien van dit terugwijzingsbesluit nooit de rechtsmiddelen aangewend die het recht hem verschafte. De verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in Spanje geenszins een vraag tot opheffing of opschorting van dit ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend en heeft ook nooit tijdens dit verblijf in het buitenland argumenten aangevoerd om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden.

Integendeel, hij heeft ervoor gekozen om het ministerieel terugwijzingsbesluit te omzeilen en in strijd met deze verbodsmaatregel van openbare orde op illegale wijze het Belgische grondgebied te betreden. Er valt niet in te zien wat de verzoeker eraan in de weg stond om, in plaats van zich naar België te begeven in strijd met het geldende terugwijzingsbesluit, zulke aanvraag tot opheffing of opschorting in te dienen. Het gegeven dat de verzoeker niettegenstaande het vigerende toegangs- en verblijfsverbod meent een gezinsleven te kunnen ontplooien in België, bindt de Belgische Staat niet.

De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt aldus het enkele gevolg te zijn van verzoekers doelbewuste weigering om het geldende terugwijzingsbesluit na te leven en zijn doelbewust intentie om het geldende terugwijzingsbesluit te omzeilen. Gelet op de bewust door de verzoeker gecreëerde onwettige situatie, blijken de in het kader van zijn gezinsleven aangevoerde elementen vrijwillig door hem zelf gecreëerd en in stand gehouden te zijn. De verzoeker kan hieraan dat ook geen wettig belang ontleenen.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het aan de verzoeker afgeleverde ministerieel besluit tot terugwijzing een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde is, die inhoudt dat de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden. (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). Een dergelijk ministerieel besluit tot terugwijzing is een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt en zulks per definitie ter vrijwaring van 's lands openbare orde (cf. RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Gelet op het feit dat het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de verzoeker (en zijn partner) wisten dat gezien het geldende terugwijzingsbesluit ten aanzien van de verzoeker, het onmiddellijk duidelijk was dat het ontplooien van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven wordt besproken, kan verzoekers situatie dan ook niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de mate dat wordt gewezen op de gezinsbelangen van verzoekers partner en haar minderjarige kinderen, wijst de Raad er op dat deze personen geen partij zijn in deze zaak en dat een eventueel belang in hoofde van derden, geen persoonlijk belang uitmaakt.

Tenslotte merkt de Raad nog op dat de gedwongen verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst, hem niet verhindert om zijn procedure tot opheffing of opschorting van het terugwijzingsbesluit verder te zetten. Ook de procedure tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot voltrekking van het huwelijk, kan worden verdergezet. Vervolgens kan de verzoeker een visum aanvragen met het oog op huwelijk (kort verblijf) of een visum met het oog op gezinshereniging (lang verblijf) in functie van zijn Belgische partner. De verzoeker heeft in zijn land van herkomst alsnog de mogelijkheid om op regelmatige wijze de elementen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM te laten gelden zoals voorzien artikel 46*bis* van de vreemdelingenwet. Staten hebben evenwel het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

De vordering is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE